

Dudás Sándor

Péntek 13.

A derengő reggelen sejtelmek foszlányában ébredünk. - Nagy a forgalom – mondja, miközben átbújtatja fején a kissé fényesre kopott oldaltáskája szíját.

- Menj a másik boltba, a zebrán keresztül biztonságosabb - fordulok hozzá. Gyors ölelés, leheletnyi puszi, mint mindig, ha rövidke időre szétválnak útjaink. Életünk összefonódott hét év alatt, zsigereinkben a szerelem, az összetartozás érzete. Szeretetünk a kölcsönös bizalom, az egymás iránt érzett tisztelet, humánus, empátia erjével úgy nőtt, ahogy az összetartozás elvesztésétől való félelem, aggodás. Az Égiek kitüntető szeretetének köszönjük, s hálásak vagyunk, hogy egymásra találtunk. Férjem halálát követően lelki válságba kerültem, míg ő siketségét elfogadó, megértő társra talált bennem. - Vigyázz magadra, mire megjössz, a reggelihez is megteríték. Gyors ajtócsukás, kulcsfordítás. - Ne zárd be az ajtót - kiáltok reménytelenül, erőtlen hanggal. Tudom, a zárt ajtón túl úgy sem hallja. Furcsa érzések futnak át rajtam... Mindent rendben csinált! Féltjük a családi otthon nyugalma, melegét, kizárva a városi forgatag izgága, nyüzsgő zaját. Borzongat a bezártság tehetetlensége... Mit csinállok, ha baj van? Nyugtatom magam, csak pozitívan, mindjárt itt lesz, alig száz méterre a bolt. A másik pillanatban magam hibáztatom, miért nem csináltattam pótkulcsot?! Volt, de szétosztottam. Legyen a családnál, a szomszédban is hagytam, bármilyen külső, belső gond esetére, legyen mentő segítség. Elég nekünk egy kulcs, úgyis mindig együtt! Gondolataim össze-vissza cikáznak. Zöldséget tisztítok, vizet teszek fel forni. Folyvást nyomaszt egy belsőmből induló, görcsös érzés. Most tessék! Itt állok kulcs nélkül, bezárva, az ablakon sem tudok kimászni, magasföldszinti lakás! Kintről visító szirénaszó... Nem tűzoltókocsié, az mélyebb, öblösebb...! Zubog a víz, fő a leves, az edény alatt takarékra veszem a lángot. Pereg a perc... Várok... Mindjárt itt lesz, úgy tesz, mint mindig... Elém áll, huncut mosoly, incselkedő tekintet, s valami kitalált mókás fordulattal nevette. "Drágám, nincs még kenyér, elaludt a pékmester!..." Már itt kellene, hogy legyen! Igen! Ő ez! Nyílik a lépcsőház bejárati ajtaja, léptek... Fordulj már, kulcs! Miért nem?... A távolodó léptek kopogása egyre erősebben zakatol bennem. Rossz érzés, kavargó gondolatok, kuszált pergő képeken tehetetlen, segélykérő kezek, tompa ütés, vér, forgó utcakép... Gyors elhatározással nyúlok a telefonért, hívom a szomszédom. Sajnálkozva vigasztal, nyugodjak meg, igaz, nincs itthon, de siet haza, nem történt semmi baj! Ólom kezekkel teszem le a készüléket. Mint ketrebe zárt oroslán, föl-le járkálok a szobában, minden pillanatban az órát nézem, feszült figyelemmel hallgatom mikor nyílik újból a bejárati ajtó. Nem jön...! Neeem jön! Istenem..., miért nem jön! Már tudom, hogy bajban van! Mit csináljak? - Bajban vagyok! SOS! Kapcsolatot kell teremtenem a közvetlen környezetemben élők segítségét kérve. A legsűrűbben látogatott közösségi oldalhoz fordulok. SOS! Aki ismeri és szereti..., nem jött haza... SOS, siket! Mélyből fakadó erő indítja a gyors mozdulatokat, az értelemben cikázó fények egyre világosabbá teszik a teendők sorrendjét. Számok... Remegő kézzel telefon gombok, kórház, sürgősségi felvétel. Néhány szóban összefoglalt érdeklődés... Siket...kulcsszó, közös támpont, igen...! Személyiségjogok tisztázása közben az adrenalin legmagasabb készültségi szinten tart, körülöttem megszűnik minden, csak egyre koncentrálok, élet legyen!! Minden idegszálam pattanásig feszül... - Igen..., most hoztak be egy siket bácsit, baleset érte az utcán. Ne tessék idegeskedni, meg fog gyógyulni! Tessék a rendőrséget hívni! "É! Hála az Égieknek, hála az Istennek, hála Mindenkinek, aki segített abban, hogy siketen, kommunikációs nehézségek ellenére, gyors orvosi segítséghez jutott! Hála, hogy a legjobb kezek közé, a legbiztonságosabb helyre került, oda, ahol azonnal, a legnagyobb szakértelemmel kaphat ember segítséget! Hála... Mindenkinek! Ki akarok szabadulni, ki akarok menni, oda akarok menni, látni akarom a saját szememmel, hogy segíthessek, ha csak azzal, hogy fogom a

kezet..., hogy néhány szóban jelnyelven megnyugtassam, mert tudom..., ha éber, olyan szüksége van minden apró információra, mint szomjazónak az áhított vízre. SOS...! Segítség. Telefon, számok..., 107. Rendőrség! Kétségbeesett segélykérés, egyeztetés közben, folyamatosan nyugtatnak, közúti baleset. A szabályosan közlekedő bácsit elgázolta egy autó, zebrán, gyalogos átkelés közben. A vizsgálat folyamatban van, minden rendben lesz, nyugalom, a bácsi meg fog gyógyulni. Azonnal bemennek a kórházba, hozzák a lakáskulcsot, kinyitják az ajtót! Újból a hála melengető érzése töltött belém erőt, abból a leírhatatlan, megmagyarázhatatlan mélységből, ahová a fojtogató sírás szorítását gyűrtem, s olyan szeretet sugárzott, mérhetetlen energiát, hogy nyomában a tisztánlátás rendezettsége, határozottsága szötte át minden mozdulatom. A legszükségesebb személyes tárgyait, eszközeit, ruháit csomagolva repült az idő, s a rendőröknek boldog örömben köszöntem a gyors intézkedés által visszakapott szabadságom.

A kórház sürgősségi folyosóján váró betegeken átfutó szemmel nem találok, izgatottan tekintek jobbra-balra. Benn a vizsgálóban beszélnek... Majd hirtelen a meglebbenő zöld függöny mögül kitolnak egy ágyat, rajta lepedővel letakart ember. Feje nyakmerevítőben, emelt, rögzített bal lábát sarkánál átfűrt súllyal húzatva, fekszik. Nevén szólítom, pedig tudom, nem hallja, s még csak a számról sem olvashat, mert nem tudja felém fordítani a fejét. Gyors léptekkel az Őt kísérő orvosokhoz sietek, rövid bemutatkozás után korrekt tájékoztatást kapok az első sürgős vizsgálatok eredményéről. Állapota stabil, a lábát, sajnos, műteni kell. Közben mi már szemkontaktusban, örülünk egymásnak. Gyors tolmácsolás, kézmozdulatokkal jelnyelven, fogjuk egymás kezét...

... Néhány nap múlva a kórterem ajtajában a másfél éves unoka pici angyali kezeccskéjével integet, csöpp szája lassított mozgásával hívja: - SASI! SASI! Ki tud egy ilyen aranyos angyalkának ellent állni? Mert angyalok vigyáztak Rá ott, akkor is, mikor valaki felelőtlen gondatlansággal cserben hagyta Őt. Gyógyulni, gyógyulni, mert szép az élet, jó együtt, a szerető családban!